

Jurister, gøre opmærksom paa, at Ordningen for Øjeblikket — det er den samme som nærværende Lovforslag følger — er den, at Sager om Fornærmelser i Ord eller Gerning, naar det drejer sig om trykte eller skriftlige Beskyldninger, skulle til Forligskommissionen, men derimod, naar det ikke drejer sig om trykte eller skriftlige Beskyldninger, gaa de direkte til Retten. Jeg har nu aldrig rigtig kunnet forstaa, hvorfor der skal gøres denne Forskel. Det forekommer mig, at den i alt Fald ikke er fuldt motiveret; jeg mener, at de allerfleste Sager om Fornærmelser i Ord eller Gerning ere af den Beskaffenhed, at Forligskommissionerne kunne afgøre dem, og mit Ændringsforslag er derfor, at Punkt b. skal udgaa, og Følgen deraf bliver saa den, at disse Sager, der nu behandles som private Politisager, skulle for Forligskommissionen ligesom Fornærmelsessager, naar det drejer sig om trykte eller skriftlige Beskyldninger. Jeg tror, at Dommerne, hvis Hverv vil blive saa stort, og hvis Tid vil blive meget optagen, ville føle det som en meget stor Lettelse, om alle disse mange Sager gaa til Forligskommissionen, og om det bliver Forligskommissærerne, der komme til at afgøre dem. De allerfleste af dem ville saa ikke komme videre.

Derefter kommer jeg til Ændringsforslag under Nr. 66, som er stillet af Udvalget, men som jeg ikke har kunnet tiltræde. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at være opmærksomme paa, at i § 267 gives den almindelige Regel, at enhver er pligtig til efter lovlig Opfordring at aflægge Vidnesbyrd. I § 268 findes der Bestemmelser om dem, der ikke skulle afhøres, naar de selv ikke ville. Det er — kort betegnet — Folkekirkens og anerkendte Trossamfunds Præster, Sagførere og Embedsmænd og Jordemødre ved den kongelige Fødselsstiftelse. Dernæst er det Embeds- og Bestillingsmænd og andre, som handle i offentligt Hverv, naar det drejer sig om Embedshemmeligheder, medmindre de faa deres overordnede Myndigheders Tilladelse, og for Rigsdagsmænds Vedkommende tillige det paagældende Tings Formands og Regeringens Samtykke til, at de afhøres. Dernæst komme vi til § 269, som indeholder, hvem der kan nægte at afgive

Vidnesbyrd. Det første Punkt angaar nære Slægtninge og Ægtefæller, og dernæst findes der en Bestemmelse om, at den, hvem Ansvar for et trykt Skrifts Indhold ifølge Presseloven paahviler, kan nægte at afgive Vidnesbyrd, naar han selv vil overtage Ansvar. Saa langt fandtes Bestemmelserne enslydende med det forrige Lovforslag; men af Udvalget blev der saa i forrige Samling foreslaaet et nyt Stykke, der gik ud paa, at en paa Bladet navn-given Redaktør eller Redaktionssekretær ved et offentligt Blad kan nægte at afgive Vidnesbyrd om, hvem der er Hjemmelsmand til en i det paagældende Blad optagen, ikke med Navn forsynet, Artikel eller Meddelelse, medmindre Sagen angaar en Forbrydelse, der kan medføre højere Straf end simpelt Fængsel, eller den angaar Brud paa Tavshedspligten i Embedsforhold. Den samme Bestemmelse findes i § 768.

Den ærede Ordfører sagde før, at Bestemmelsen ikke kunde gaa ud i § 768, og det er jeg ganske enig med ham om, men her under den borgerlige Retspleje mener han derimod, at denne Indskrænkning fra Ordene: „medmindre Sagen angaar en Forbrydelse o. s. v.“, kan udgaa. Det vil altsaa sige, at en Redaktør eller Redaktionssekretær ved et offentligt Blad kan nægte at opgive, hvem der er Hjemmelsmand. Jeg vil blot fremhæve, at derved kan det ske, at en Modparts Ret kan blive krænket. Det er jo saaledes under borgerlige Retssager, at hvor man hævder den ene Parts Ret, kan man let komme til at krænke den anden Parts Ret. Hovedreglen bør derfor være, at ingen kan undslaa sig for at afgive Vidnesbyrd, og for mit Vedkommende vilde jeg meget gerne gaa med til at udstemme de to Bestemmelser, som findes i § 268 om Sagførere og om Embedsmænd og Jordemødre ved den kongelige Fødselsstiftelse, og det har glædet mig at se, at den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet i en anden Sag har bebudet, at denne Post 3 kunde maaske forsvinde. Jeg er altsaa principalt for, at enhver skal aflægge Vidnesbyrd. Jeg er ogsaa principalt for, at den Undtagelse, der gøres her for Redaktører og Redaktionssekretærers Vedkommende, egentlig ikke burde være gjort, men med den Ind-